
Cesta k vykoupení

...

„Jestli seš na školu moc blbej, tak můžeš jít pracovat ke mně,“ řekl jednou Brendan, když si sedl, aby si zašněroval kanady. Od útlého věku měl George za povinnost čistit ostatním členům rodiny boty. Na otcových bývaly často nahnědlé fleky. Z kůže se odstraňovaly docela snadno. Horší to bylo ve švech. Tam špína ulpívala. Georgeovi bylo odjakživa jasné, že to je krev. Kdykoliv měl tátovy boty v ruce, představoval si, jak v nich do někoho kope. Tak jako ho viděl kopat do mámy.

Nemělo smysl se s ním přít. George dobře věděl, co se děje lidem, kteří se mu postaví na odpor.

„To tě zocelí.“

George přikývl, obul se a pak následoval otce k autu. Měl jediné přání: žít někde v klidu, poslouchat hudbu a být sám sebou. Nechtěl se zocelovat; věděl, že by to stejně nedokázal. V důsledku hrůz, které zažil, byl pouze ještě smutnější a citlivější. Na bolest si tak nějak zvykl, ale poznal, že by si neuměl zvyknout na to, dívat se, jak trpí druzí.

Byl to mazánek. Maminčin mazánek. S otcem se snažil trávit času co nejméně. Byl by býval raději, kdyby otce neměl. Brendan měl mnoho nepřátel a ti všichni si přáli jeho smrt, ale nikdo po ní netoužil tolik jako v skrytu duše jeho nejmladší syn.

V patnácti, přesněji řečeno v necelých šestnácti, otce již přerostl, zato byl hubený. Lícní kosti, ohryzek, kolena a vůbec všechny klouby z něj vyčnívaly; žebra by se na něm dala spočítat. V té době už měřil sto osmdesát pět centimetrů a boty měl velikosti „zaoceánských parníků“. Až se skoro bál, že nikdy nepřestane růst.

Avšak před Brendanem se strachy krčil. Báł se na něj jen pohlédnout. Co kdyby to pokládal za drzost? A bylo mu jasné, že i kdyby byl vysoký jako jedle (a to už byl z celé rodiny McLaughlinových nejvyšší!), nikdy nedoroste otcovy velikosti.

Otec měl dlouhou černou limuzínu Jaguar s tmavými okny. Za jízdy na staveniště poblíž nádraží Alexandria Parade seděli mlčky. Mohli se dívat ven, zato dovnitř vidět nebylo. Připomínalo to jejich rodinu. Všechna její tajemství, násilí a hrůzy zůstávaly beze svědků.

Jeli navštívit Briana Coulstona, dodavatele stavebních prací. Nadrobil si hazardem. Zadlužil se, a když si myslel, že se z toho vyvlíkně tím, že konečně začne vyhrávat, prohrál ještě víc. Peter s Richardem mu již pohrozili telefonicky a nyní nadešel čas nést následky. Než otec Georgeovi sdělil, že na tento den žádá jeho doprovod, George posnídal vejce a topinku. Teď mu snídaně ležela v žaludku jako kámen.

Auto bylo nasáklé Brendanovým pachem – z kůže, doutníků a vody po holení Old Spice. George se dusil, těžko se mu v tom uzavřeném prostoru dýchalo.

Ocitli se na opuštěném prostranství oploceném drátěným pletivem. Byl to pozemek původně se starými budovami určenými ke zbourání. Po stržení věžáků tam zbyly haldy stavebního odpadu z betonu a škvárobetonových tvárnic vyhozených do povětří. Vystoupili z auta a kráčeli bok po boku k mobilní buňce na vzdáleném konci. Na parcele se nepracovalo, ale stály tam připraveny bagry a míchačky na beton. Suť jim za chůze křúpala pod nohama a prášilo se z ní. George si připadal, jako by se procházel po sopečném popelu.

„Co chceš udělat?“ odvážil se George zeptat otce, když uviděl, jak si nasazuje kožené rukavice.

„Ukážu ti sílu lidského vědomí.“

„Co tím myslíš?“

„Ukážu ti, jak to vypadá, když člověk dokazuje to, čemu věří.“

George se k němu obrátil. Pořád nechápal, jak to myslí, ale neosmělil se ptát dál. Ohnul páteř a nahrbil se, jako když nedoslýchavý přibližuje ucho k mluvčímu.

Brendan ani nezaklepal na dveře buňky a vešel. George hned za ním. Uvnitř byla skoro větší zima než venku. Brian vyskočil od stolu. Zrovna měl rozdělanou administrativní práci. Na sobě měl větrovku s kapucí a šálu. V malé studené místnosti mu šla od úst pára. Dýchal ztěžka.

„Brendane, já... už to skoro mám... jenom potřebuju...“

Brendan se usmál a prohnul ruce v rukavicích.

George stál těsně za otcem s rukama podél těla. Cítil, jak mu dlaně hoří a těžknou. Jako by dostaly za úkol provést čin, do kterého se jim nechce.

„Skoro, možná, málem...“ usmíval se Brendan sarkasticky.

George na něj mrkl. V jeho tváři rozpoznal zlomyslný úšklebek. Občas se tak tvářil i doma. Jednou se přesně takhle usmíval a vzápětí rozbil láhev vína o Richardův obličej. A to jen proto, že si starší brácha dovolil souhlasit s mámou, že je v balíčku čtyřiapadesát karet. Matka to schytala později. A tak se celá rodina raději shodla, že těch karet je v balíčku jenom dvaapadesát. Takhle to v domácnosti McLaughlinových chodilo. Pravda se nehledala, nýbrž nařizovala a vnucovala. Byl to fundamentalismus a Brendan očekával poslušnost s náboženskou obřadností. Pokud to řekl, tak platilo, že černá je bílá. Bratr měl po té ráně zlomenou lícní kost a nadosmrťi mu zůstala jizva. Pyšně ji vystavoval na odiv jako medaili. Jak se George později přesvědčil, maminka měla celou dobu pravdu: v balíčku bylo dvaapadesát karet a dva žolíky. Ale nemohlo to dopadnout jinak, než že se jí to krutě vymstilo.

„Namouduši, pane McLaughline, slibuju vám, že...“

„Sliby, přání, víra...“ odříkával Brendan tiše jako vždycky. Nehlučně, pomalu, zlověstně – jako sopečná láva.

„Tohle je můj nejmladší syn.“ Brendan pokynul hlavou směrem k Georgeovi.

Jakmile se na něj Brian podíval, Georgeovi okamžitě vyschlo v ústech. Brian na něj civěl s pootevřenými ústy, na tvářích pavučinky žilek a oči podlité krví. Olízl si rty a oči se mu zalily slzami. Vypadal zoufale, bezradně. I George z toho začaly pálit oči. Věděl však, že Brendan slzy nestrpí. A George se už dávno naučil – zásluhou otce a řádových sester – potlačovat sebelítost.

„Můj nejmladší syn ode mě dostal pokyn, že ti má za každých sto liber, co mi dlužíš, vytrhnout jeden zub. Nuže... nevím, kolik zubů máš přesně v tý svý nevymáchaný hubě, ale počítám, že ti dojdou, a stejně to nebude stačit. Takže až je budeš mít všechny pěkně venku, budeme muset vytáhnout ten nesplicenej dluh odjinud. Protože máš jenom deset nehtů a prstů, tak budeme muset pokračovat... koulema, ušima, očima, jazykem...“

George zůstal stát jako solný sloup. Věděl, že by Brianovi nedokázal ublížit, a přitom si byl vědom, že kdyby to neudělal, otec by si to vyřídil s oběma. Přestože mu bylo teprve necelých šestnáct let, měl pocit, že toho zažil už víc než dost. V noci snil o tom, že uteče. Někam, kde ho nikdo nezná a kde bude

mocť žít beze strachu, s klidnou duší. Ale dokud byl Brendan McLaughlin naživu, nebylo úniku.

„Tak co? Jak to půjde?“ nadhodil Brendan, pomalu si sundal rukavice a z kapsy vytáhl kleště. „Po dobrým, nebo po zlým?“

Brianovi se z očí řinuly slzy jako hrachy, stékaly mu po tvářích na bradu a kapaly dolů. „Já je seženu. Já je seženu.“

„Tos povídal už minulej tejdén. Teď je čas zaplatit. Tak buďto si dáme načas a uvidíme, jestli přežiješ, jestli ten tvůj všívej život opravdu stojí za to, abys žil dál, anebo nám všem uděláš laskavost a urychlíš to.“

„Já se o to postarám... dostanete to zpátky.“

„Jestli mi paměť slouží, taks na to měl dost času. Seš ztrátovej. Teď záleží na tom, abys poznal následky. Já taky podnikám. A nehodí se mi, aby se rozšířily zvěsti, že jsem dobročinněj ústav. Teď se rozhodni: rychle, nebo pomalu?“

„Rychle,“ vybral si Brian. Oči měl najednou suché, ale v obličejí ztratil barvu.

„Fajn. Venku je bagr. Vyhlobíš si hrob a namícháš si beton.“

I když byla venku zima, Brian udělal, co mu Brendan poručil. Nasedl do bagru a začal v suti a suché zmrzlé půdě hloubit jámu. George přihlížel s rukama v kapsách a přemítal, jaké beznaděje je zapotřebí, aby se člověk k takovému činu odhodlal. Připomnělo mu to, jak matka přepečlivě smývala svou vlastní krev, jako by to byla špína, kterou sama udělala, její vina a její zodpovědnost. Jak se kovové zuby prokousávaly kamenitou půdou, skřípavý zvuk drásal Georgeovi nervy a duši. Dusil v sobě nenávist a ta neustále rostla. Měl dojem, že kdyby všechno zlo na světě mělo tvář, vypadalo by jako jeho otec.

Brendan otevřel zavazadlový prostor jaguaru a vyndal z něj kriketovou pátku.

Jak se na otec usmíval, ukazoval žluté zuby. Oči měl krhavé a Georgeovi připomínal krokodýla se spadlými víčky. „Tak co? Seš připraveněj ukázat, co v tobě je?“

„Jak to myslíš?“

Brendan mu podal pátku. „Až na tebe kejvnu, tak se o něj postaráš. Určitě ti udělá radost, když ti řeknu, že vůbec nezáleží na tom, jak ho praštíš – jestli levačkou, nebo pravačkou.“

„Já se na to necejtím...“ bránil se George tak potichu, že vítr jeho slova téměř přehlušil.

„Já ti kašlu na to, že se necejtíš. Prostě to uděláš. Ve všem ostatním seš bu-dižkničemu. Pálkou přece umí švihnout každej.“

Brendan se otočil, nechal George stát a šel za Brianem. Ten seděl v bagru sám uprostřed rumiště; muž a stroj. Pálka George tížila ve zpocených rukou, ale dřevo bylo hladké jako kůže. Když Brendan došel k bagru, zjistil, že je jáma vyhloubená a připravená.

Brian vypnul motor a slezl z bagru dolů. Stál před Brendanem, ruce podél těla, ramena svěšená, takže ani nevypadal jako člověk, ale troska. Úplná nula, neandrtálec odevzdaný osudu. Nečekal, až dostane příkaz, a rovnou si stoupl doprostřed jámy, kterou si právě vyhloubil. Na otevřeném prostranství foukal drsný ledový vítr. Čechral jemné vlasy na Brianově hlavě a Brendana přiměl, aby si vyhrnul límec vlněného kabátu.

Brendan sestoupil k Brianovi, stoupl si až k němu a chytil ho palcem a ukazovákem za zátylek. Tlakem ho donutil padnout v jámě na kolena. George, který mezitím došel k nim, pozoroval scénu z okraje hrobu. Kriketovou páлку stále třímal v rukou. Rozhlédl se, jako by hledal pomoc, ale v té opuštěné končině by na nikoho nenatrefil a nikoho by se nedovolal. Kde není svědků, není soudců.

Brendan stále držel Briana za krk a tlačil jej dolů. Vtom pohlédl na George a kývnutím mu dal znamení.

Hladká kriketová pálka Georgeovi v ruce klouzala. Srdce mu bušilo tak prudce, že se mu div nerozskočilo. Slyšel jenom vlastní tep v uších.

„Briane, seš připravenej?“ zašeptal Brendan hrubým hlasem. „Odříkals modlitby?“

Brian byl stále nahrbený, v předklonu, klouby prstů se téměř dotýkal stavebního rumu na dně jámy, kterou si nachystal.

„Jsem připravenej,“ odpověděl.

Brendan se obrátil a rukou se opřel o okraj jámy, aby se mohl vyhoupnout nahoru.

Brian se sehnul, otočil kolem dokola a prudce narovnal, jako když atlet hází diskem. Až v posledním okamžiku se v jeho ruce objevila cihla. Zasažil jí Brendana do spánku. Jak cihla dopadla, ozval se tupý úder pevného stavebního materiálu na kost. Brendan se skácel na kolena. Zůstal klečel, oněměl překvapením, sáhl si na tvář a potom zíral na zakrvácenou dlaň.

Brian vzhlédl na George. Bylo jasné, co se stane v příštím okamžiku, ale Brian už ukázal, že neprodá kůži lacino a bude bojovat do poslední kapky krve. George dráždilo, jak je to odlehle staveniště opuštěné. Jako by mu pod

kůži lezlo celé mraveniště. Byl to čin beze svědků. To, co mu blesklo hlavou, vnímal jako nápravu křivdy. A věčné vysvobození.

Vyhýbal se pohledu Brianových zaslzených očí. Těžkou kriketovou pálku pevně uchopil jako levák, rozmáchl se, oddálil ji od těla, namířil a potom vši silou švihl vpřed. Byl to atletický a zároveň vražedný pohyb. Plynulý, nádherný okamžik dokonalé koordinace a síly.

Ozval se zvuk, jako když se zaboří ostří sekery do kmene vysokého statného stromu. George přitáhl pálku k sobě. Její konec zbarvila čerstvá, jasně červená krev jeho otce. Brendan padl jako podřátý na dno hrobu.

„Matko Boží!“ vykřikl Brian, když se vydrápal nahoru.

Stáli proti sobě tváří v tvář a hleděli si do očí. Brian byl malého vzrůstu, a proto musel zvednout bradu o pětačtyřicet stupňů. George byl chlapec, ještě ani neoslavil šestnácté narozeniny. Mlčky se dívali jeden druhému do očí, spříznění vinou.